

освидѣтелствувале, то у Монева се оказало 7 рани, повечето отъ ножъ, при което отъ послѣдната рана съ ятагана по гърлото останалъ единъ широкъ разрѣзъ. Ако да не бѣ изранения тукъ прѣдъ очитѣ ми, то азъ никога не би повѣрвалъ че може и тѣй да се живѣе. „А това” обяснява ми докторъ Боневъ „много зависи отъ силния и здравия организмъ на българетѣ, които живѣятъ много по въздържано и пиятъ съ мѣра!” Прѣзъ деня си бѣхъ дома.

#### 14-ий ФЕВРУАРИЙ.

Още отъ вечерята се научихме, че днесъ заминава изъ Хотелъ Н. Г. Столѣтовъ; затова и ний съ Бонева станахме отъ тъмни зори, заповѣдахме да осѣдлаятъ конетѣ и тръгнахме за Жеравна, дѣто да срѣцнемъ и отъ тамъ да испроводимъ стария си началникъ.

Твърдѣ още рано бѣше, когато ний стигнахме, тѣй щото сварихме командира на 1-та дружина въ легло; той, обаче, билъ на време извѣстенъ за прѣдстоящото заминаване и заповѣдалъ да натъкмѣтъ обѣдъ въ офицерската гостилница. Не се мина и единъ часъ време, като дойде единъ ординарецъ съ извѣстие, че генерала иде; ний излѣзохме до вратата. Като пристигна, Николай Григоровичъ се твърдѣ любезно здрависа съ насъ, нъ отъ обѣда се отказа подъ прѣлогъ, че той трѣбва до вечерята да стигне въ Сливенъ. Нѣмаше какво да се прави, сѣднахме на конетѣ да го испроводимъ до голѣмия пѣтъ, дѣто си взехме за послѣденъ пѣтъ сбогомъ. На върщане въ Жеравна сѣднахме, както всѣкога, да пообѣдваме въ офицерската гостилница, а когато ѣдѣхме, дойдоха нѣкакви си турски цигане и наченаха да ни гощаватъ съ такава една музика, щото трѣбваше да се откупваме отъ тѣхъ.

#### 16-ий ФЕВРУАРИЙ.

Вчера, по причина на снѣга и виелицата, пресѣдѣхме въ Жеравна. Днесъ времето малко по-тихо, нъ сѣ пакъ не е безъ вѣтъръ и снѣгъ. Макаръ че полковникъ Кесяковъ и докторъ Боневъ ме предумваха да останъ, нъ азъ пакъ тръ-